

מרובה פרק שביעי בבא קמא

פ.

עין משפט
נר מצוה

(א) [מוספתא פ"ח],
 (ב) תמורה טו, א, ס"ח
 (ג) משעון שו"ר, ד, [מוספתא
 פ"ח], (ד) [לקמן ע"ב
 פ"ח], (ה) [לקמן ע"ב
 פ"ח] ר"ש בן זלעטר וביה
 תוספ"י פ"ח ועברך ע"כ
 מלך אן, (ו) ס"ח מלכא,
 (ז) מיר טו, (ח) [ויקרא ו',
 ט] [דף ע"ט:], (ט) [שם],
 (י) [ג"ל תמא וישן], (יא) [כ"ל
 כפ"ח] דבלא"ס מ"ה,
 (יב) [ד"ה מפי],

הגהות הב"ח

(א) גבי אמר ר' הונא
 עשיתי עמנו כלי' ופית
 אמר רב נחמק:

גליון הש"ס

רש"י ר"ה ישוע הבן ב"י
 ישוע ברתרמיון. כ"ל וישע
 מתרגמין פסק (שמות יד)
 ועי' רש"י פ"ז דף ד' פ"ח
 ד"ה להט שוע:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] גבי שאין די עון אלא
 עון אותה העו. עין שטיה
 מקובלת ומהש"ס מ"ח
 ככז בענין אחר ודכיו
 תמיהים ק"ת מסוגלת
 דכמות ד' ע"ה דגונת
 יונק בשבת:

לעזר רש"י

פלידרא [פלידורר] א.
 להאגה.

מוסף רש"י

גובה. מיייל (חולין נא:
 ע"ש) פלימי"ט בלג"ג,
 זעק מכתב לגו, כמו
 גנומי גנח באימיה דסיקרא
 (תמורה טו). לטריס
 מוויק. בהמה דקה אין
 יכולים לשומרה והולכת
 ורועה שדמות אחרי (שם).
 מכי אתה רב לבלל.
 וקצט ישיבה צוקרל,
 והשואל הוא צנהרדעל,
 הגל מעיקרא לא, ואשיג
 לנצל והחשד והמסגר עמו
 לא פסקה מורה מהס
 (גיטין ו). שבוע הבן.
 מילה שהיא לטוף ו'
 (רשב"ם ב"ב טו). ישוע
 הבן. פדיון (ע"ז ד.)

והטבת. המקצב את הבהמות ליום השוק: לוקח ושוטט או לוקח ושוטה. עד יום השוק שלשים יום למקחו: ובלבד שלא ישהה את העגונה. המאחרת למקחו שלקח סמוך לעת השוק לא ישהה אותה לאחר יום השוק להשלים שלשים יום למקחה: העגונה. מאחרת כמו הלהן תעגנה (רות ה) תאחרנה מלשנא: **אלא קושרה.** ורצונן פליגי עליה דרבנן גמליאל: **גונח.** פלידרא^(א) זעק מפני כחז הלכ לא היה יכול להשיב רוחו: **לסטים מוויין.** רועה שדמות אחריס וגזול את הרצים: **שהיו מרעין.** בהמה דקה שלהן צמורשין: **ואע"פ שהיו חורשין סמוך לנסיסה.** ולא היו רועין שדמות אחריס ומסוס חורשין ליכא גזל דאמר לעיל^(ט) אכל מגדלין צמורשין ולקמן (דף פ"ה). נמי בתקנת יהושע תיקן שלא יקפיד בעל היער על כך אפי' הכי נעשו מפני ששדה קטנה היטה צינייה ושל אחריס היטה: **רועה.** בהמות שלו: **שעשה פשוטה.** שלא לגדל בהמה דקה עוד: **כלבים וחזירים.** מן צמתיטין^(י) דאסור לגדלן: **חיה דקה.** צביים ושועלין: **כלבים קופריים.** קטנים וננסים הם. ל"א כלבים גדולים של ציידים ואין מוסיקין: **חולדות סנאין.** גלילות בסנה: **לנקר את הבית.** מן העכברים: **וורדני.** סנה: **דקטיני.** דקיס: **דמתפאי שקיה.** שוקיה גואין: **בצבל כארץ ישראל.** שמיס גלות יכניה רבו שם תלמידים ונתיישבו שם ציטונ קצוע: **ידוך מאי.** הלא יש לך בהמה דקה: **חובה.** שם אשמו: **תקברינהו לננה.** שאתה סומך עליה והיא אינה יכולה לשמור: **מכי אסא רב לנצל רבו מתישצין** שם מפני ישיבתו. לישנא אחרינא הוא צא ולמדנו להזהר בכך שראה שם רוב ישראל וישו קצוע: **שבע הבן.** ברית מילה על שם שעברו עליו שבעה ימים: **ישוע הבן.** משמה שעשין לפדיון הבן צבור. ^(י) ישוע מתרגמין פורקן כמו פדיון: **רב לא עייל קמיה דשמואל.** טעמא אמרינן לקמן: שמואל

והטבת לוקח ושוטה. פ"י צקונטרס עד יום השוק ובלבד שלא ישהה העגונה שזהם שלשים יום אותה שלקח צמורשית לא ישהה לה שלשים יום אחר השוק וקשה דצמורשיתא (פ"ח) גרס יותר מל' יום וא"כ לפי התוספתא יכול להשהות אחר יום השוק ועוד קשה דלעיל גבי רגל קרי לה אחרונה והכל קרי לה עגונה ועוד שלא הזכיר התנא יום השוק כלל ונראה לר"י לפי שהטבת רגיל לקנות כמה בהמות ביחד ומותר להשהות ובלבד שאפי' העגונה שזהם אותה שנשארה יחידה אחר חצרותיה שלא ישהה יותר מל' יום אף על פי שהיא יחידה ומיהו בכל הספרים גרסינן שלשים יום ולא גרסינן יותר:

מהו להשהות קבעו מיניה. אין נ"ל דפליגי רבנן עליה דר"ג

כדפי' צקונטרס דמהו להשהות קודם הרגל קצטו מיניה ואמר להן מותר ולא דוקא נקט קושרה אלא אורחא דמלתא נקט שדרכן היה לקשור בהמה דקה לכרעי המטה כלומר באלו טריפות (חולין דף נ"ד:). חבל היואל מן המטה עד תשעה טפחים וטוהר ופניו שם צקונטרס שצבך הוא רחוי לקשור בהמה דקה בכרעי המטה דכתי' אסרו חג צעזעים עד קרנות המוצח שהיו קושרין הקרצנות בכרעי המטה עד שיצאו לקרנות המוצח אי נמי נקט קשרו לאשמועינן דאפילו צקוירים אסור לגדל כ"א להשהות וצמורשיתא (פ"ח) נמי משמע דאף קודם הרגל לא שרי להשהות אלא צבתי דהכי קמי' בהדיא אכל מגדליס קודם הרגל ל' יום ולא שמהא יואלה ורועה שזוק אלא קושרה בכרעי המטה שאלו לר"ג כו':

דקפייני שקיה. פי' שוקי דקין ולהכי נקרא חרלא

שהחליץ ניכר בין השוקים סמוך שהן דקיס ונראין גבוהים ומסוי הכי מן ו' צפ"א דלהלות חולדות הסנאים רבי יוסי אומר צ"ש מטמא מית צמשא וכעדה צמגע דמתוך שרגליה גבוהים ודקיס מספקא להן שמא לאו היינו חולדה דקרא ויש לה מורת נצילה או שמא היינו היא ויש לה מורת שרץ והאי דמסיים ומאי שרלא דמתמאי שקיה ה"ק ומאי שרלא חולדה דכתיב צקרא שאין ספק דמתמאי שקיה שהי' רגליה קררות ושורלת על הארץ וכן נראה לר"ח:

חובה תקברינהו לבנה. פ"ח צמתייה וכי דרכה לקבור

בניה שאין עוסקת לגדלן אלא עוסקת לגדל זאן והוי כשגגה היואלת מלפני

השליט ומיהו צפרק שני ניזרים (מזר דף טו: ושם) גבי הקפת הראש אין שייך לפרש כן דאמר ליה רב אלא בר אהבה לרב הונא לדידך מאן מקיף להו אמר ליה חובה א"ל חובה תקברינהו לבנה ואין שייך לפרש שם אלא לשון קללה אי נמי יש לומר אין יראה שתענג צקצורת צביה: **מכרי אתה רב אבבא.** פ"י צקונטרס והיו מתישצין שם מפני ישיבתו והיו רוב שדומיהן מישראל וכענין זה פ"י צפרק קמא דגיטין (דף ו. ושם) עשיתי עמנו בצבל כארץ ישראל לגיטין מכי אתה רב לנצל ונעשיתו צקיאין לשמה מתוך שהרצה ישיבות וקשה לר"ת דא"כ מאי פריך התם ממתני' דעכו כארץ ישראל לגיטין אכל צבל לא והלא המשניות נשנו קודם דאתה רב לנצל ומפר"ת התם מכי אתה רב לנצל והורה לנו שמיימות יכניה והחשד והמסגר שגלו לנצל דינה להיות כארץ ישראל לגיטין שצקיאין לשמה וכן כאן לענין בהמה דקה שיש שם רוב ישראל וכן יש צביס בכל מערצין (יערובין דף כ"ה):

לבי ישוע הבן. פ"ה פדיון הבן וכן הערוך וקשה דלע"ג דמתרגמין פדיון פורקן מ"מ אין שייך לשון ישועה ור"ת פ"י שגולד שם בן ועל שם שהולד נושע וממלט ממני אמו כדכתיב והמליטה זכר (ישעיה טו) נקט לשון ישועה והיו רגילין לעשות סעודה:

נפק

קלו א ב מיי פ"ה
 מהלכות נזקי ממון
 הלכה ז' סג עין סו
 עות"מ ס"י מט:
 קלו ג ד מיי שם ה' י
 סג שם טו ו' ו' ע'
 ח"מ סימן מט סע"ף ד:
 קלו ה ו מיי פ"ח
 מהלכות נדרים
 הלכה יג סג לאין רמב
 טו"ע י"ד סומן ריע
 סע"ף א:
 קב ז מיי פ"ה מהל' מקי
 ממון הלכה ב סג
 עשין טו טו"ע ח"מ סימן
 מט סע"ף א עיין צבור:
 קמא ח מיי שם הלכה ח
 סג שם טו ו' ח"מ
 סימן מט:

רבינו חננאל

ובלבד שלא ישהה את
 (העגונה) [העגונה] שבהן
 ל' יום. פי' אחרונה כמו
 הלהן תעגנה, כלומר
 התאחר. ת"י מעשה
 בחסיד אחד שהיה גונח
 מלבו ושאלו הרופאים
 ואמרו אין לו תקנה עד
 שיינק חלב עז ותחת
 משחית לשחית. פי'
 מציא קול כעין שעול
 ומשליך דם. רשב"א
 אומר מגדלין כלבים
 כופרים והחולות וקופים
 וחולות הסנאין מפני
 שעשויין לנקר את הבית.
 פי' כלב קטן שצווח
 בלילה במדברות.
 והחולות וקופין. קאת
 וקפוד, שמה קנה קפוד.
 תרגום קופיא בלשון
 ישמעאל קנפד. מאי
 חולדת הסנאין אמר רב
 יהודה שרצא וחרצא.
 ארכא דאמרי חרוד וקטיני
 שקי ורעיא בני ורדיני.
 מאי שרצא דמיתו שקי.
 א"ל רב אדא בר אהבה
 לרב הונא דידך מאי א"ל
 דידי קא מנטרא להו
 חובה. פי' שם אשור.
 חובה תקברינהו לבנה.
 פ"ח ז"ל דה"ק וכי רוצה
 היא לקבור את בניה שלא
 תהא עוסקת לגדלם אלא
 עוסקת לגדל את הצאן.
 והוא כשגגה שיוצאה
 מלפני השליט. רב
 ושמואל ר"א אקלעו לבי
 שבוע הבן, ואמרי לה לבי
 ישוע הבן. שבוע הבן, פי'
 לבית המילה. ישוע הבן,
 פי' יום לדת הבן, כדכתיב
 והמליטה זכר. ישוע
 ומילוט, אחד הוא. והיה
 מנהגם ליכנס לכבד אבי
 הבן בכשוות בן זכר.